

"God leidt de geringe langs goede paden.
Hij leert de eenvoudige wat hij moet doen." Ps 25

Aandenken aan leven en sterven van

mevrouw

Denise, Agnes, Virginie Goethals

echtgenote van de heer Noël Braeckman

geboren te Rozebeke op 14 maart 1926

en thuis in de Heer ontslapen

op de Hoogdag van Allerheiligen 1989.

Gezalfd met het sakrament der ernstige zieken.

Lid van de plaatselijke K.V.L.V.

O.-L.-Vrouw van Rozebeke, bid voor ons.

Namissen op 15 december 1989 om 19u te Munk-

zwalm en op 13 januari 1990 om 18u te Rozebeke.

De families Goethals, Tanghe, Braeckman, Haerens danken U voor uw blijken van deelneming in rouw en gebed.

"Kom naar binnen Denise, want het is al laat, de duisternis is reeds gevallen." Met deze woorden heeft de Heer zijn dierbare gezellin uit ons midden naar zijn eeuwig paradijs, naar de heimat van voorspoed en geluk teruggeroepen, waar haar troost voor altijd een antwoord zal vinden op die ontelbare vragen, waarin ze steeds op zoek was naar zichzelf, naar de zinvolle gedachte in haar leven.

Van in haar jeugd had ze zich de stimulans toegeëigend, zich te openbaren als een intense geloofsganger voor haar medemens, de betrachtning naar een gezin met man en kinderen, de kleine noden op te vullen en steeds naar een oplossing te zoeken voor de problemen waar een gezin rijk aan is. Voor de

kristelijke opvoeding gaf ze alles van zichzelf, steeds voor herhaling vatbaar, grenzen trekkend tussen goed en kwaad tot ze op 't einde van een actieve dag vermoeid, maar toch tevreden in slaap viel.

Zoals de vrucht heeft de mens tijd nodig om te rijpen, een terugblik werpen op een vooropgestelde toekomst. '86 of het jaar waarin ze een palmares kon opmaken en eindelijk van toevallige rust genieten om alles te overdenken.

Niets was minder waar. Ziekte was de kwelling van iedere dag. Een nieuwe schare mensen van verplegend personeel tot naastenburen begrepen haar uitzichtloos bestaan. Waarom toch? Vragen van teleurstelling, verbittering en pessimisme waren de enkele bouwstenen die het fundament van een nog hoopgevende "herfst" meer en meer deden aftakelen.

Door de trouwe toewijding van haar zuster Martha in gebed en ontferming, begaan met frustratie van lijden van elke dag, zag ze toch nog een straatje licht onder een duistere hemel. Helaas, een te vroeg heengaan kreeg vroegtijdig zijn kans. Met deze en nog andere herinneringen, willen we van jou hier op aarde afscheid nemen.

Daarom, bedankt ma,

- voor dat fijn gevoel van liefde en toewijding ook al deden we je soms pijn
- voor die geborgenheid vol troostende woorden in vaak moeilijke momenten
- voor die mooie tijd aan je zijde, waarin je in de kleinste eenvoudige dingen steeds jezelf hebt teruggevonden
- voor je gebed, warmte en tederheid, waarin je ruimte liet om terug naar elkaar toe te groeien.

Liefste moeder, waarde zuster, spreken tegen jou, je zien lachen of huilen kan niet meer. Al wat ons nog rest is een herinnering, een aandenken aan onze vrome geliefde. Maar kiezen in 't leven is moeilijk en we weten dat God barmhartig en rechtvaardig is. Steeds zal er in ons hart een plaats zijn voor een stil gebed waar we jou in vrede en vriendschap zullen terugzien.

Dag ma, je was de beste! We vergeten je echt niet!